

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet noget Vædringsforslag.

Lovforslagets Paragrafer samt de stillede Vædringsforslag fattedes under Forhandling.

Ordføreren (Dyenhøll): Det høie Thing vil se, at det ikke er mange Forandringer, der af Udvalget ere foreslaaede med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, og da Udvalget i Betænkningen har søgt at gjøre Rede for sine Forslag, anser jeg det ikke nødvendigt at komme nærmere ind paa de enkelte Vædringsforslag. Der er kun et Punkt, som jeg maa tillade mig at omtale noget nærmere; det er et Punkt, som for mig staar som omtrent det vigtigste i Lovforslaget. Jeg har ikke været saa heldig at kunne komme i Overensstemmelse med mine Kolleger i saa Henseende, og jeg maa derfor omtale det noget nøiere, især da jeg som sagt anser det for omtrent det vigtigste Punkt i Lovforslaget; det angaar Spørgsmaalet om Omfanget af Postvæsenets Erstatningspligt med Hensyn til Vædrisager, som forkomme i Udlandet. Med Hensyn til dette Spørgsmaal er jo efter den nugældende Lovgivning, nemlig Postloven af 1871 § 17, Reglen den, at en Gjenstand betragtes som værende i Postvæsenets Bærg fra dens Modtagelse til dens rigtige Aflevering, det vil altsaa med andre Ord sige, at Afsenderen af en Gjenstand har Erstatningskrav hos Postvæsenet, indtil Gjenstanden er rigtig afleveret. I det foreliggende Lovforslags § 3, 5te Stykke, forandres denne Bestemmelse derhen, at en Gjenstand er i Postvæsenets Bærg fra dens Modtagelse af Postvæsenet indtil Aflevering efter Adressen — det er altsaa i Overensstemmelse med Loven af 1871 — men saa tilføies: „eller, saafremt Adressestedet ligger udenfor dansk Postomraade, indtil den er afgiven til Viderebefordring til vedkommende fremmede Postvæsen“. Det synes mig temmelig klart, at her er tilfattet en Forandring, en Indskrænkning i den Erstatningspligt, som efter den gjældende Lovgivning paahviler Postvæsenet, og jeg kan ikke komme bort fra denne Anskuelse, uanset at selve Lovforslaget i sine Bemærkninger siger, at dette Forslag i § 3, 5te Stykke, ikke er andet end en Tydeliggjørelse af den gjældende Ret. Jeg kan nemlig ikke forstaa den gjældende Ret saaledes, at Bestemmelsen i Loven af 1871, § 17, nemlig, at Postvæsenet er ansvarligt, indtil Gjenstanden er rigtig afleveret, skulde kunne forstaaes med den Indskrænkning, at det er indenfor dansk Postomraade. Loven af 1871 hjemler Administrationen, Kongen, en Ret til at træffe Be-

stemmelser med Hensyn til Postbefordringen i Udlandet. Dens § 29 siger udtrykkelig, at hvor ingen saadan senere Bestemmelse er givet af Kongen, gjælder Loven af 1871. Altsaa, her gjælder ogsaa med Hensyn til Forsendelserne i Udlandet Bestemmelserne i Postlovens § 17. Som bekendt er der nu imidlertid afsluttet Konventioner med de fleste fremmede Lande, og i disse Konventioner er der jo fastsat en Forpligtelse til Erstatning. Jeg vil blot holde mig til en, nemlig den saakaldte Verdenspostforening, som jo omfatter en stor Mængde Lande. Naar der staar, at Skadeserstatningens Udredelse, naar en Vengeforsendelse er bleven bort, skal præsteres af det afsendende Postvæsen, og at Forpligtelsen paahviler den Bestyrelse, hvorunder det afsendende Posthus hører, saa ser jeg ikke, hvorledes man kan henvide den Private til, at Erstatningskravet ikke gaar længere end til Landets Grændser. Jeg ser ikke, hvorledes man kan forstaa Postkonventionen saaledes, at der ikke skulde paahvile den afsendende Postbestyrelse nogen umiddelbar Forpligtelse til at yde Afsenderne Erstatning. Jeg kan ikke forstaa Postkonventionen paa den Maade, at det, om det danske Postvæsen er pligtigt til at opfylde Postkonventionernes Bestemmelse om at udbetale Afsenderne Erstatning, skulde være afhængigt af, om det danske Postvæsen virkelig fik Beløbet godtgjort paa det vedkommende fremmede Sted i Udlandet. Man kunde jo tænke sig det Tilfælde, at det slet ikke kunde oplyses, hvor et saadant Vengebrev — for at tage den mest gængse Ting — var bleven bort. Saa spørger jeg: Skal da Afsenderen være pligtigt til at bære dette Tab, uanset at han ved den tvungne Forsendelse gennem Postvæsenet har søgt at sikke sig? Det er jo klart, at naar Postvæsenet har en Gneret til Forsendelser og altsaa forbyder enhver anden Maade at afsende paa, maa det ogsaa være en berettiget Fordring fra Publikums Side, at denne Forsendelsesmaade yder en tilstrækkelig Garanti. Sagen kan jo ganske vist ses fra to Sider; den kan ses fra Postvæsenets og fra det korresponderende Publikums, men her skulle vi ikke se den ensidig, hverken fra den ene eller fra den anden Side, og navnlig ikke ensidig fra Postvæsenets Side. Det maa jo erindres, at Postvæsenet med Hensyn til Vædrisforsendelser er, hvad jeg vil kalde, en Assuranceforretning. Som de Herrer ville erindre, er det i selve Bemærkningerne udtrykkelig fremhævet, at siden Loven af 1871 er den saakaldte Vædrisporto en Assurance; der staar udtrykkelig, at det er en Forsikringspremie for de paa Brevene angivne Vædrer. Nu gad jeg dog nok vide, hvorledes det kan brin-